

Galbūt daugelis mano, kad esu kažkoks meškeriojimo “profas” ar “ąsas”. Toli gražu taip nėra. Meškerioti pradėjau dar ankstyvoje vaikystėje. Puikiai atsimenu tą dieną, kai sugavau savo pirmąją žuvį. Buvo man apie septyni metai, gyvenau Alytuje. Mano senelis turėjo motorinę valtį ir jai garažą ant Nemuno kranto, kur dažnai krapštydavosi prie valtės motoro ar garažo statybų. Kad nezyliočiau aplinkui, įbruko man į rankas meškerę, kurios šiais laikais taip net nepavadintum – lazdyno viršūnė ir iš eglinės lentos išdrožtas kotas, prie viršūnės pririštas tvirtas valas, plūdė iš vyno butelio kamščio ir kabliukas su ant jo užmautu slieku. Prieš beveik trisdešimtį metų tai buvo normalus įrankis. Tai štai, pastatė mane prie vandens su meškere rankose, pamokino, kaip užmesti ir prisakė skubiai traukti, kai tik plūdė panirs po vandeniu. Neilgai trukus, taip ir atsitiko – plūdė paniro, o aš taip trūktelėjau meškerę, kad maždaug šimtagraminis ešerys oru išskrido iš vandens, net nesupratęs, kas nutiko. Man ta žuvis atrodė tiesiog milžiniška, o dar senelis pagyrė, kad aš geras žvejas, todėl niekaip netilpau savam kailyje. Nuo to laiko visada veržiausi į žvejybą – tiek žiemą, tiek ir vasarą.

Mano senelis ir mamos brolis (o man dėdė Vytas) prisiekę meškeriotojai, kiekvieną savaitgalį važiuodavo kur nors meškerioti, arba plaukdavo Nemunu motorine valtimi, dažnai su šeimomis, ir ten nakvodavome palapinėse. Moterys rinkdavo miške uogas ir grybus, o vyrai žvejodavo. Tais laikais nebuvo tokių subtilių įrankių, kaip dabar – žvejodavo grubiomis dugninėmis, storais valais ir šaukšte lietais svareliais, bet žuvis beveik visada sugaudavo. Dažniausiai užkibdavo karšiai, kuojos, bet pakliūdavo nemažai ūsorių, meknių, šapalų. Ant netoliese užmestos meškerės su gyva žuvele masalui, užkibdavo lydekos ir storkiai. Gerai prisimenu senelio ištrauktą penkių su puse kilogramo storkį, kuris vos nenutempė į vandenį atokiau paliktos ir gerai paremtos meškerės.

Kai man buvo apie keturiolika ar penkiolika metų, įsigijau seną mopedą “Riga-16” ir pradėjau savarankiškai žvejoti. Turėjau klasės draugą, su kuriuo leisdavome laiką žvejybose. Tiek vasaros, tiek ir žiemos atostogos prabėgdavo bežvejojant. Vasaros atostogų metu išsisas paras

gyvendavome prie Nemuno – dieną parveždavome namo žuvį, pasiimdavome valgyti ir vėl žvejybon. Vienos tokios naktinės žvejybos metu, ankstų rytą, žvejojant karšius, man užkibo didžiulis šamas. Nebuvo tai kažkoks labai rekordinis laimikis, bet man tai buvo pati didžiausia žuvis mano gyvenime. Gerokai paplušėjus, pavyko išvilkti krantan šešis su puse kilogramo svėrusį šamą. Dabar su tokiu ilgai nežaistum – per kelias minutes išprašytum jį iš vandens, bet tuo metu tai buvo kažkas nerealaus.

Vaikystėje patirti žvejybos įspūdžiai paliko neišdildomus prisiminimus – susirgau “nepagydoma liga”, nuo kurios nėra vaistų. Dažnai laisvalaikį leisdavau su meškere rankose, be to, gyvenimas susiklostė taip, kad teko vadovauti žūklės reikmenų parduotuvei. Tokiu būdu, teko labai artimai susipažinti su įvairiausiais žūklės įrankiais, įranga, masalais ir jaukais. Tos žinios labai man praverčia šiuo metu, kuriant laidą “Kibkit, žuvelės”.

Kaip tik tada susidomėjau didžiųjų laukinių karpių gaudymu. Atsitiko taip, kad su kompanija meškeriojų žiemą viename Dzūkijos ežerų, pastatėme platformą karšių žūklei. Pavasarį pradėjome intensyviai jaukinti karšius ir ten žvejoti. Pastebėjau netoliese įlankoje šokinėjančius didelius karpius ir nusprendžiau vieną kitą jų sugauti. Tačiau tai padaryti pasirodė ne taip paprasta. Nors ir prisipirkau įvairiausio rekomenduojamo inventorius, jaukų, masalų, nuplukdydavau valtimi masalą į tą vietą, kur maitindavosi karpiai, dariau įvairiausius eksperimentus, visos pastangos nuedavo perniek – karpiai nekibo, nors rėk..

Tuo metu man į rankas pateko video kasetė, kurioje buvo rodoma, kaip Rusijoje karpininkai gauda karpius skrituliais – plūdėmis. Štai tada aš pradėjau suprasti, kokias klaidas dariau ir kodėl man nekibo. Rusai savo karpių žvejybos būdui nenaudojo vadinamos “plauko” sistemos ir gana sėkmingai žvejojo. Tada supratau, kad esmė visoje kabliuko-pavadėlio-svarelis sistemoje, bei teisingo jaukinimo taktikoje. Pasidariau penkis plūdurus pagal rusišką sistemą, tik panaudojau pavadėliams pintą valą bei “plauko” sistemą. Kiekvieno plūduro sistemą dariau vis kitokią – eksperimentavau pinto valo storiu, pavadėlio ilgiu, kabliukų dydžiu ir registravau tokių eksperimentų rezultatus. Masalui naudoju šutintus žirnius bei kukurūzus, nes baltymiais kukuliais visiškai nepasitikėjau.

Jau pati pirmoji žūklė tokiais įrankiais pagal naują sistemą, davė nuostabų rezultatą – nepraėjus nė valandai, užkibo pirmasis karpis, kurio traukti valtimi nuplaukiau visai nepasiruošęs – neturėjau nei tinkamo karpiui išgriebti, nei kokio nors pagalbininko. Negalėjau patikėti savo akimis, kad traukiu užkibusį didžiulį karpį. Man pavyko prisitraukti žuvį prie valtės, paglostyti jos gleivėtą kūną, tačiau niekaip negalėjau įsikelti jos į valtį. Galų gale ištrūko kabliukas iš karpio lūpos ir jis nuplaukė savo keliais. Dar ilgai man tirtėjo rankos, linko keliai, niekaip negalėjau atsigauti nuo patirtų įspūdžių. Po to, tokiu pačiu būdu, sugavau daug karpių. Eksperimentuodamas suradau pačias optimaliausias ir patikimiausias sistemas, kurias, kiek patobulinęs naudoju lig šiol žvejybai karpinėmis meškerėmis nuo kranto.

Tuo metu, kaip jau minėjau, masalui naudoju šutintus kukurūzus bei žirnius, bet vėliau iškilo didelė problema, nes ilgiau jaukinant šiais grūdais, jais maitintis įprato to ežero karšiai. Tuo pačiu jie pradėjo taisyti karpiams skirtus ant “plauko” užvertus masalus bei surinkdavo pašarą. Gerai buvo matyti, kaip šalia plūdūrų kildavo iš dugno karšių keliami burbuliukai o užkibęs ant kablio karšis pradėdavo taisyti plūdūrą ir tekdavo plaukti valtimi jo ištraukti. Be abejo, visa tai kenkdavo karpių kibimui ir kėlė susirūpinimą man. Tada aš supratau ir “boilių”- baltyminių kukulių paskirtį. Nusipirkau kilogramą keturių skirtingų kvapų (braškės, tuti-fruti, banano, vėžiagyvių) dviejų dydžių (20 ir 14mm) lenkiškų baltyminių kukulių, keletą įmečiau jaukui, ant kelių plūdūrų “plaukų” užvėriau įvairių skonių bei dydžių “boilių” (vėl eksperimentavau kombinuodamas dydžius, kvapus, “plauko” ilgį) ir jau vienoje iš pirmų žvejybų

visu šimtu procentų “boiliai” pasiteisino. Pradėjus sistemingai jaukinti boiliais, karpiai nė nežiūrėdavo į kukurūzus bei žirnius. Nuo to laiko visus karpius toje vietoje pagaudavau tik ant boilių.

Po kelių sėkmingos karpių žūklės plūdurais mėnesių, nusprendžiau, kad jau laikas pradėti žvejoti karpius meškerėmis nuo kranto, kaip visi normalūs karpininkai. Žvejyba plūdurais suteikia nepalyginamai mažiau emocijų, nes valtimi pasiveji jau pavargusį karpį, toliau nuo kranto daug lengviau jį valdyti bei įkelti į valtį. Visai kas kita žvejojant nuo kranto, kai pamatai pirminio kibimo momentą, pakerti, bandai atlaikyti legendinį pirmąjį karpio smūgį, kovoji su juo, neleidamas įpainioti valo į pakrantės kliuvinius bei žoles. Tame ir slypi karpių žūklės egzotika. Sugauti karpį nuo kranto pasirodė daug sudėtingiau, bet aš jau buvau tam pasiruošęs – paskaitęs specialios literatūros, pavartęs karpininkams skirtus interneto puslapius. Tuo metu surasti informaciją apie karpių žūklę lietuviškuose šaltiniuose ar gauti naudingų patarimų iš vietinių žvejų nebuvo taip paprasta. Gal tik druskininkiečiai karpininkai Renaldas Marčiukaitis bei Rimas Milius galėjo pasigirti sistemingai gaudantys karpius baltyminiais kukuliais. Tačiau ir jie labai nenoriai atskleisdavo svarbias didžiųjų karpių žūklės smulkmenas. Žodžiu, vėl teko pasikliauti tik savimi ir eksperimentuoti.

Daugiau informacijos apie karpių žūklę rasite skyrelyje “Taktika”.

Pradėjus kurti laidą “Kibkit, žuvelės”, teko artimiau susipažinti su įvairiausiais meškeriojimo būdais: spinningavimu, plūdine, jūrine žūkle, poledine ir t.t. Pačiam viską išmanyti žūklėje neįmanoma, bet aš turiu keletą pagalbininkų, kurie padeda sužinoti įvairių meškeriojimo būdų subtilybes. Saulius Aušvicas konsultuoja žvejybose plūdine meškere ir avizėlėmis žiemą, gerai išmano jaukus bei masalus. Vytas Skuja puikus dugninės meškerės tiek ežeruose tiek ir upėje bei spinningo meistras. Dažnai tenka dalyvauti žvejybose su žvejais sportininkais ir pasimokyti meškeriojimo meno iš jų. Be abejo, daugelį meškeriojimo subtilybių tenka perprasti pačiam, leidžiant valandų valandas su meškerėmis prie vandens ir tai suteikia man didelį malonumą. Galbūt jums kyla šioks toks pavydo jausmas, kai pagalvojate, kaip gerai tam Algirdui – per dienas sau žvejoja, nufilmuoja laidą ir dar pinigų iš to uždirba – nieko panašaus. Ankščiau, kol dar nebuvo laidos “Kibkit, žuvelės”, važiuodavau į žvejybą kaip visi žvejai – pailsėti, atsipalaiduoti, ramiai pažvejoti – o dabar, važiuoju dirbti darbo. Atsitinka taip, kad žuvis pradeda gerai kibti, o aš, vietoje to, kad laukčiau kibimo ir traukčiau žuvis, privalau filmuoti kaip žvejoja šalimais esantys žvejai. Todėl dažnai tenka likti visai be žuvies. Paklausite, kodėl neturiu vaizdo operatoriaus, kuris viską filmuotų – atsakysiu labai paprastai: operatorius tai bereikalingas balastas žvejyboje, sukeliantis daug nepatogumų, be to ir nepigiai kainuojantis, įvertinant tai, kad kartais tenka žvejoti keturias ar net penkias dienas per savaitę, kai kada net su nakvynėmis. Daug pigiau ir patogiau filmuoti man pačiam, naudojant mažą skaitmeninę vaizdo kamerą, kurią žvejybose visuomet nešiojuosi su savimi. Reikalui esant, filmuoti padeda mano kompanjonas ir žvejybų bendražygis Arturas Virbickas arba TV laidos automobilininkams “Autofanai” autorius Ronaldas Rutkauskas, taip pat aistringas žvejas dažnai vykstantis žvejoti kartu su manim bei Artūru.

Mano šeima – žmona Angelina, sūnus Vakarlis bei dukrelė Gabija. Žmona, kaip ir daugelis moterų ne visada pritaria tam, kad labai daug laiko praleidžiu prie meškerių. Tačiau darbas yra darbas. Ankščiau dar kildavo nesutarimų, o dabar viskas susitvarkė ir problemų nekyla. O štai sūnus Vakarlis tikras žvejybos fanatikas. Jam dvylika metų, mokinasi mokykloje, todėl neį visas žvejybas galiu jį pasiimti. Vasarą daug paprasčiau – oras geresnis, daugiau laisvo laiko, mažiau reikia visokiausių rūbų, todėl pasiimu ir jį. Būdamas kaime pas senelius, Vakarlis su pusbroliais žvejoja kūdroje karosus. Neabejoju, kad užaugęs mano sūnus bus rimtas

Aš - Algirdas Vilius

Parašė zvejams.lt

Trečiadienis, 28 Rugsėjis 2011 20:47

meškeriojas.

Tai tiek apie mane. Žiūrėkite TV laidą "Kibkit, žuvelės" ir sužinosite dar daugiau. Mano žvejybų aprašymus galite perskaityti kituose šios interneto svetainės puslapiuose.

Visada Jūsų Algirdas Vilius